

συνηθέστερη μέθοδος παραγωγής.

Τρεις είναι οι κύριες κοιτασματοφόρες περιοχές στην ευρύτερη περιφέρεια: η περιοχή Πήλι-Άγια Τρίτη-Παρασκευόρεμα (λεκάνη του ρέματος Κιμάσι) και η περιοχή Κάκαβος-Τρούπι-Παρασκευόρεμα (λεκάνη του Κηρέα).

Η εξόρυξη πραγματοποιείται από δύο εταιρείες: την ΑΕ Επιχειρήσεων Μεταλλευτικών, Βιομηχανικών, Ναυπλιακών μαζί με τη θυγατρική της με την επωνυμία Έμακεδονικοί Λευκόλιθοι (FIMISCO ή Όμιλος Σκαλιστήρη) με συνολικά 3.293 εργαζόμενους (1984, μέγιστος αριθμός απασχολούμενων στην ιστορία της εταιρείας) και η Μεταλλευτική Εμπορική και Βιομηχανική ΑΕ (Όμιλος Παπαστρατή) με 400 περίπου απασχολούμενους.

Τα ορυχεία στην περιοχή Κάκαβος-Τρούπι-Παρασκευόρεμα ανήκουν ή είναι στα όρια της περιοχής της μελέτης. Εξορυκτικά δικαιώματα έχουν πωληθεί από την οικογένεια Noel-Baker στις θέσεις Γερορέμα, Παρασκευόρεμα και Δράζι που ανήκαν στο δασόκτημα.

Ο Όμιλος Σκαλιστήρη έχει επιφανειακά ορυχεία στις θέσεις Παρασκευόρεμα, Κουφάλα, Γερόρεμα, Πύργος και Δράζι (Ανατολικός Τομέας) Κάκαβος, Μωραΐτης, Πευκάλι και Ξωμάντρι (Δυτικός Τομέας), Αρχάγγελος και Ψηλή Ράχη (Βόρειος Τομέας). Ο Κεντρικός Τομέας καταλαμβάνεται από τις εγκαταστάσεις παραγωγής δίπυρης μαγνησίας, τις εγκαταστάσεις εμπλουτισμού (floatation) και τις λιμενικές εγκαταστάσεις. Ο Όμιλος Παπαστρατή έχει επιφανειακά και υπόγεια ορυχεία στη θέση Ταμπάκα ανάμεσα στον Κάκαβο και το Δράζι.

Η εξόρυξη και κατεργασία του λευκόλιθου είναι η κύρια οικονομική δραστηριότητα που έχει διαμορφώσει τον μάλλον βιομηχανικό, παρά αγροτικό χαρακτήρα της ευρύτερης περιφέρειας και που επηρεάζει την κοινωνική οπτική του πληθυσμού.

Η παραγωγή λευκόλιθου στην Β. Εύβοια συνιστά το μεγαλύτερο μέρος της συνολικής παραγωγής στην Ελλάδα. Τα κύρια προϊόντα είναι ακατέργαστος λευκόλιθος, βασική και δίπυρη μαγνησία και πυρίμαχοι πλίνθοι. Το μεγαλύτερο μέρος της παραγωγής εξάγεται και η Ελλάδα κατέχει μεγάλο μερίδιο στην διεθνή αγορά (το 1974: 46% της αγοράς ακατέργαστου λευκόλιθου). Η διάρθρωση των εξαγωγών ήταν ωστόσο ελάχιστα διαφοροποιημένη: Για παράδειγμα, το 90% της παραγωγής πυρίμαχων πλίνθων το απορροφούσε η Ρουμανία.

Σήμερα ο κλάδος βρίσκεται σε βαθιά κρίση. Ο Όμιλος Σκαλιστήρη δημιούργησε χρέη και τελικά εξαγοράστηκε από τον Οργανισμό Οικονομικής Ανασυγκρότησης Επιχειρήσεων (ΟΟΑΕ). Ενώ η διαχείριση του Όμιλου Σκαλιστήρη έχει περιέλθει στον ΟΟΑΕ, οι εγκαταστάσεις του Όμιλου Παπαστρατή έχουν πρακτικά παύσει να λειτουργούν. Η κρίση αυτή οφείλεται σε λόγους τόσο εξωτερικούς όσο και εσωτερικούς.

Οι εξωτερικοί λόγοι είναι:

- ο ανταγωνισμός των φθηνότερων προϊόντων από την Κίνα και την Κορέα.
- η κάμψη της Ευρωπαϊκής Βιομηχανίας Χάλυβα, η οποία θα απορροφήσει μέρος της παραγωγής, δεδομένου ότι οι πλίνθοι από δολομίτη στις υψικαμίνους αντικαθίστανται από ανθεκτικότερους από λευκόλιθο.
- οι συναλλαγματικές δυσκολίες των χωρών της Ανατολικής Ευρώπης προς τις οποίες κατευθύνονταν το μεγαλύτερο μέρος της παραγωγής.
- η πτώση των τιμών της δίπυρης μαγνησίας στη διεθνή αγορά.

Ο κύριος εσωτερικός λόγος ήταν η κακή διαχείριση, όχι μόνον από οικονομική, αλλά και από κοινωνική και περιβαλλοντική άποψη. Στο σημείο αυτό σημαντικό είναι να σημειωθεί ότι η από κοινωνική και περιβαλλοντική άποψη κακή διαχείριση είχε αισθητό άμεσο και μελλοντικό κόστος.

Στην καρδιά του προβλήματος βρίσκεται η πατερναλιστική νοοτροπία του βιομηχάνου απέναντι στους 'εργάτες του', καθώς και οι σχέσεις της εταιρείας με το κράτος και το πελατειακό πολιτικό δίκτυο. Η απασχόληση στον Όμιλο Σκαλιστήρη θεωρείται και εξακολουθεί να θεωρείται προνόμιο. Για την πρόσληψη συνήθως μεσολαβούσε ένας ντόπιος πολιτικός που με τον τρόπο αυτό ικανοποιούσε την πελατεία του. Σε

ανταπόδοση, ο ίδιος μεσολαβούσε και στο κράτος για να εξασφαλίσει δάνεια και άλλες διευκολύνσεις για την εταιρεία.

Το σύστημα λειτουργούσε ικανοποιητικά για όλα τα μέρη που συμμετείχαν όσο καιρό η εταιρεία παρήγαγε κέρδη. Μετά την κρίση που άρχισε γύρω στο 1978, το ίδιο αυτό σύστημα έκανε αδύνατο οποιονδήποτε εξορθολογισμό: όλα τα μέρη ήταν παγιδευμένα στην βραχύχρονη προοπτική του άμεσου οικονομικού και πολιτικού κέρδους.

Όταν το 1984, ο ΟΟΑΕ ανέλαβε την διαχείριση του Όμιλου Σκαλιστήρη, η κατάσταση της εταιρείας ήταν η εξής:

- Οι ζημιές αυξάνονταν κάθε χρόνο και ερχόντουσαν να προστεθούν στο τεράστιο χρέος της εταιρείας.
- Ο αριθμός των απασχολούμενων ήταν υπερβολικός και η αύξηση του ως το 1984 ήταν παράλληλη με την αύξηση των ζημιών. Οι περισσότεροι εργαζόμενοι ήταν ανειδίκευτοι (80%) και η χρησιμοποίησή τους ανορθολογική. Η τάση φυγοπονίας κατά την εργασία ήταν υψηλή και οι προσωπικές ή οι πολιτικές διασυνδέσεις ήταν σημαντικότερες από την απόδοση.
- Ο εξοπλισμός ήταν σε μεγάλο βαθμό άχρηστος, παλιός (90% άνω των 10 ετών) και η συντήρηση κακή. Αναγκαία ανταλλακτικά έλειπαν ενώ ακατάλληλα ανταλλακτικά συσσωρεύονταν στις αποθήκες. Ο "κανιβαλισμός" των μηχανημάτων ήταν η σύνηθης μέθοδος, προκειμένου να διατηρηθεί τουλάχιστον μέρος τους σε κατάσταση λειτουργίας (μόνο 65% του εξοπλισμού ήταν διαθέσιμο για χρήση).

Μετά το 1978, οπότε άρχισε η κρίση, η έρευνα και η αναζήτηση κοιτασμάτων μειώθηκαν δραστικά.

- Στην εξόρυξη χρησιμοποιήθηκαν μέθοδοι που επέτρεπαν μεν τη βραχυπρόθεσμη μείωση του κόστους, αλλά κατέστρεφαν τις μακροπρόθεσμες προοπτικές. Η επιφανειακή εξόρυξη επέτρεπε την παραγωγή μεταλλεύματος χαμηλότερης ποιότητας και έκανε τη μελλοντική υπόγεια εξόρυξη αδύνατη. Προκειμένου να μειωθεί το κόστος ακόμη περισσότερο, η κλίση των τοιχωμάτων των ορυχείων υπερέβαινε το 45%. Ο κίνδυνος των κατολισθήσεων οδήγησε στην εγκατάλειψη ορισμένων από αυτά (κοντά στο Τρούπι).

- Τα αδρανή υλικά που προέρχονταν από αυτές τις εκταπικές μεθόδους δημιούργησαν τεράστιους σωρούς και προκάλεσαν διαταραχή του περιβάλλοντος. Δεν είχαν ληφθεί μέτρα για την αποκατάσταση του τοπίου (με εξαίρεση ορισμένες άκαρπες προσπάθειες να καλυφθούν οι λιθωρωί στο Παρασκευόρεμα με δενδροφυτεύσεις).

- Οι εγκαταστάσεις για την έκπλυση του μεταλλεύματος ήταν σε κακή κατάσταση και οι μισοί από τους εργαζόμενους είχαν ως απασχόληση τη συντήρηση του εξοπλισμού. Τα λύματα των εγκαταστάσεων προκάλεσαν διαταραχές στο ποτάμιο περιβάλλον του Κηρέα. Μόνο μετά από δικαστικούς αγώνες που έγιναν με πρωτοβουλία του Πολιτιστικού Συλλόγου Μαντουδίου, η εταιρεία δέχθηκε να κατασκευάσει δεξαμενές καθιζήσεως για τη συγκράτηση των στερεών υλικών.

Η διαχείριση από τον Ο.Ο.Α.Ε. βελτίωσε την οικονομική κατάσταση της εταιρείας. Οι νέες προσλήψεις σταμάτησαν και η παραγωγή έγινε ορθολογικότερη και άρχισε να προσανατολίζεται προς τα προϊόντα πρώτης ποιότητας. Οι επίσιες ζημιές μειώθηκαν σημαντικά, αλλά εξακολουθούν να είναι υψηλές (περίπου 1 δις δρχ. ανά έτος) και οι προοπτικές είναι μάλλον δυσώινες. Η περαιτέρω μείωση του προσωπικού και το κλείσιμο ορισμένων ορυχείων που παράγουν μετάλλευμα δεύτερης ποιότητας κρίνεται αναγκαία. Εκτός αυτού, δεν είναι βέβαιο ότι τα κεφάλαια που απαιτούνται για την ανανέωση και τη συντήρηση του εξοπλισμού θα ανευρεθούν και ότι η κυβέρνηση είναι πρόθυμη να επωμισθεί το κοινωνικό και πολιτικό κόστος που συνεπάγεται η περαιτέρω μείωση του προσωπικού, δεδομένου μάλιστα ότι δεν υπάρχουν εναλλακτικές δυνατότητες απασχόλησης στην περιοχή. Ήδη διαφαίνεται ότι προτιμάται μια φθηνότερη εναλλακτική λύση:

Σύμφωνα με δημοσιογραφικές πληροφορίες, που ωστόσο δεν έχουν διαψευστεί, πλοία του Ομίλου Σκαλιστήρη χρησιμοποιούνται για την εισαγωγή ακατέργαστου μαγνησίτη από την Τουρκία με τον οποίο τροφοδοτούνται οι εγκαταστάσεις κατεργασίας στο Μαντούδι.

Τριτογενής τομέας

Λεπτομερή στοιχεία για τον τριτογενή τομέα δεν είναι διαθέσιμα και όλες οι πληροφορίες έχουν συλλεγεί επί τόπου. Οι κύριες οικονομικές λειτουργίες, όπως η Αγροτική Τράπεζα, και οι άλλες τράπεζες, η Ένωση Αγροτικών Συνεταιρισμών, το Γραφείο Γεωργικής Ανάπτυξης και το Κέντρο Υγείας είναι εγκατεστημένες στο Μαντούδι. Το ίδιο ισχύει για τις υπηρεσίες υγείας. Ο μόνος οδοντίατρος και το μοναδικό φαρμακείο της ευρύτερης περιφέρειας βρίσκονται στο Μαντούδι, όπου υπάρχει και το περιφερειακό Κέντρο Υγείας. Λύκειο, γενικό και τεχνικό υπάρχουν επίσης μόνο στο Μαντούδι.

Το δεύτερο σημαντικό κέντρο στην ευρύτερη περιφέρεια είναι το Προκόπι, το οποίο βρίσκεται και στην κυρίως περιοχή της μελέτης. Σύμφωνα με πληροφορίες από το κοινοτικό γραφείο του Προκοπίου, 45 περίπου οικογένειες έχουν μικρές επιχειρήσεις. Συγκεκριμένα υπάρχουν 7 ταβέρνες, ψησταριές και εσπατόρια, 5 καφενεία και καφετέριες, 5 εμπορικά καταστήματα, 1 βιβλιοπωλείο, 3 καταστήματα τουριστικών, 3 πρατήρια μελιού, 2 βενζινάδικα-συνεργεία αυτοκινήτων, 1 σιδηρουργείο, 1 τόννος, 1 μάντρα οικοδομικών υλικών και 1 αγιογράφος.

Το Προκόπι αποτελεί σταθμό για τους τουρίστες που ταξιδεύουν προς τα παραθεριστικά κέντρα της Β. Εύβοιας και τόπο προσκυνήματος καθ' όλη τη διάρκεια του έτους, αλλά μόνον οι προσκυνητές διανυκτερεύουν. Το μοναδικό ξενοδοχείο είναι πολύ κακής ποιότητας και είναι συνεχώς κατειλημμένο από τους εργαζόμενους στα μεταλλεία. Καλύτερες συνθήκες προσφέρει ο ξενώνας της εκκλησίας, δυναμικότητας 200 κλινών, ο οποίος ανακαινίζεται προκειμένου να εξυπηρετεί όχι μόνο τους προσκυνητές αλλά και το γενικό τουρισμό.

Οι δημόσιες υπηρεσίες που εδρεύουν στο Προκόπι είναι ένας αστυνομικός σταθμός, ο αγροτικός γιατρός, μια μαία, ένας σταθμός του δασαρχείου, 1 νηπιαγωγείο (40 παιδιά), ένα δημοτικό (160 μαθητές) και ένα γυμνάσιο (110 μαθητές).

Το ζήτημα της ιδιοκτησίας της γης

Άσχετα από τη μορφή με την οποία εκδηλώνεται η διένεξη ανάμεσα στο ντόπιο πληθυσμό και τους ιδιοκτήτες του δασοκτήματος κατά τη διάρκεια της ιστορίας, το υλικό αίτημα ήταν πάντοτε η "γη".

Ενώ στην υπόλοιπη Ελλάδα καταλήφθηκε δια της βίας κατά τη διάρκεια του Αγώνα για την Ανεξαρτησία, στην Εύβοια και την Βόρεια Ελλάδα που ενσωματώθηκε αργότερα στο Ελληνικό Κράτος, η γη παρέμεινε επί πολύ χρόνο στα χέρια των μεγάλων γαιοκτημόνων.

Το πρόβλημα ωστόσο, λύθηκε με τις απαλλοτριώσεις που έγιναν μετά την εγκατάσταση των προσφύγων από την Μικρά Ασία. Η ιδιοκτησία της γης πέρασε στα χέρια των οικογενειών των καλλιεργητών που σύντομα αντιμετώπισαν το πρόβλημα του μικρού μεγέθους των χωραφιών και της μεγάλης τους διασποράς. Ιδιαίτερα στο Προκόπι, όπου η απασχόληση στον εξορυκτικό τομέα είναι υψηλή, πολλά χωράφια μένουν ακαλλιέργητα ή μισθώνονται από τους λίγους κατά κύρια απασχόληση αγρότες της περιοχής. Η ζήτηση γης ωστόσο παραμένει υψηλή για άλλους λόγους, πιο χαρακτηριστικοί από τους οποίους είναι:

- κοινωνική ασφάλεια
- προίκα για τα νεαρά κορίτσια
- οικόπεδα και κερδοσκοπία.

Το σημερινό αίτημα για την εκδίωξη της οικογένειας Noel-Baker από το δασόκτημα βασίζεται συνεπώς στους λόγους που περιγράφηκαν και δεν έχει καμιά σχέση με τις κλασικές εξεγέρσεις αγροτών που ζητούν καλλιεργήσιμη γη.

Οικοδομήσιμα οικόπεδα είναι συνεπώς κατά πάσα πιθανότητα ο κύριος στόχος, δεδομένου ότι αποτελεί γεγονός η έλλειψη τέτοιων οικοπέδων στην περιοχή. Οι τιμές των διαθέσιμων οικοπέδων είναι υψηλές (ως 20.000 δρχ./μ²). Οι λόγοι γι' αυτό είναι δύο:

- Ο πληθυσμός παρουσίασε συνεχή αύξηση κατά τα τελευταία χρόνια και το βιοτικό επίπεδο βελτιώθηκε.

- Οι ιδιοκτήτες των οικοπέδων δεν τα πωλούν επειδή υπολογίζουν σε νέα αύξηση των τιμών στο μέλλον.

Ωστόσο, αυτή η κοινωνική ανάγκη, ιδιαίτερα για τα νεαρά ζευγάρια, ουδέποτε εκφράστηκε ως αίτημα κατά τη διάρκεια του αγώνα για την εκδίωξη της οικογένειας Noel-Baker. Οι ηγέτες του κινήματος προτίμησαν να διατηρούν την εντύπωση ότι η γη του Noel-Baker θα μοιραζόταν σε άκληρους καλλιεργητές - μια εικόνα που ταιριάζει στα παραδοσιακά στερεότυπα. Εκτός αυτού, δεν πρέπει να αποκλείεται ότι ορισμένοι διαβλέπουν τη δυνατότητα να κατασκευάσουν "αυθαίρετα" στις παρυφές του δάσους -- σύμφωνα με τη συνηθισμένη πρακτική σε όλη την Ελλάδα-- υπολογίζοντας και στις δυνατότητες τουριστικής ανάπτυξης της περιοχής.

Η νομική πλευρά του ιδιοκτησιακού ζητήματος του δασοκτήματος Προκοπίου-Δραζίου έχει ως εξής:

* Ο Εντουαρντ Νόελ, νεαρός βρετανός ζωγράφος φιλέλληνας και συγγενής της οικογένειας του Λόρδου Βύρωνα, αγόρασε το τσιφλίκι του Αχμέτ Αγά γύρω στα 1832, με χοτζέπι (τουρκικό τίτλο ιδιοκτησίας) στην Εύβοια. Στο γειτονικό χωριό Δράζι ο Άγγλος Τσαρλς Χόλτ Μπρέϊσμπτιτς είχε αγοράσει από Οθωμανό ιδιοκτήτη με παρόμοιο τίτλο (χοτζέπι) αγροδασόκτημα δίπλα στο κτήμα του Νόελ, το οποίο όμως σύντομα πούλησε στον Νόελ με το 9387/27-2-1839 συμβόλαιο του συμβολαιογράφου Αθηνών Κοσμά Κοκκίδη. Έτσι συγκροτήθηκε το γνωστό κτήμα Baker, συνολικής έκτασης 62.000 στρεμμάτων, στο οποίο περιλαμβάνονται 43.000 στρέμματα δάση και δασικές εκτάσεις και 19.000 αγροτικές εκτάσεις. Η επί των εκποιήσεων των Οθωμανικών κτημάτων επιτροπή έκανε τη σχετική εξέταση και εξέδωσε την 304/14-11/1836 απόφαση για το κτήμα Δράζι και την 440/10-6-1837 απόφαση για το κτήμα Αχμέτ Αγά. Το Διάταγμα της 17-11-1836 "Περί Ιδιωτικών Δασών" απαιτούσε για την αναγνώριση των ιδιωτικών δασών την εντός έτους προσκόμιση των τουρκικών τίτλων σε ειδική "επί την διαφιλονικουμένων δασών" επιτροπή που λειτούργησε στην επί των Οικονομικών Γραμματεία και η οποία θα εξήταζε τους Τουρκικούς τίτλους και θα αναγνώριζε ή θα απέρριπτε σχετικό αίτημα αναγνώρισεως. Η διαδικασία αυτή δεν ακολουθήθηκε για το κτήμα Δράζι ενώ για το κτήμα Αχμέτ Αγά η επιτροπή των διαφιλονικουμένων δασών απέρριψε το αίτημα του Ε. Νόελ. Κατά συνέπεια οι εκτάσεις των κτημάτων Δράζι και Αχμέτ Αγά θα έπρεπε να θεωρούνται εθνικές (δημόσιες). Αργότερα, ο φίλος του Νόελ, Κάρολος Φρειδερίκος Μύλλερ συναιρέθηκε με τον Ε. Νόελ αγοράζοντας το 1/2 εξ αδιαίρετου του μεγάλου αγροδασοκτήματος Δράζι-Αχμέτ Αγά με το 14728/28-5-1841 συμβόλαιο του συμβολαιογράφου Αθηνών Κοσμά Κοκκίδη. Το Δημόσιο σύμφωνα με τα ανωτέρω θα έπρεπε τουλάχιστον τις δασικές εκτάσεις του ανωτέρου μεγάλου κτήματος να τις θεωρεί και να τις διαχειρίζεται ως δημόσιες, σύμφωνα με το Διάταγμα της 17-11-1836. Όμως με διάφορες διοικητικές του πράξεις, όπως άδειες υλοτομίας και διάφορα πληροφοριακά έγγραφα, χαρακτηρίζει και διαχειρίζεται το δάσος ως ιδιωτικό. Και μόνον μετά την μεταπολίτευση του 1974 διαμορφώνεται ένα διεκδικητικό κλίμα από τους κατοίκους του χωριού Προκόπι Ευβοίας, το οποίο βρίσκεται στο δασόκτημα και αναγκάζουν τη Διοίκηση να ερευνήσει την υπόθεση της ιδιοκτησίας του κτήματος και να το χαρακτηρίσει διακατεχόμενο.

Έτσι οι σημερινοί, καθολικοί διάδοχοι του Ε. Νόελ (Φράνσις Νόελ Μπαίκερ, Μαρτίνος Νόελ Μπαίκερ, Εδουάρδος Νόελ Μπαίκερ) υποβάλλουν αίτηση αναγνώρισεως του κτήματος στο Υπουργείο Γεωργίας με τη διαδικασία των άρθρων 9-13 του Ν.Δ. 86/69 "Περί Δασικού Κώδικος". Το Συμβούλιο Ιδιοκτησίας Δημοσίων δασών (ΣΙΔΔ) γνωμοδοτεί θετικά και ο Υπ. Γεωργίας αποδέχεται αυτήν τη γνωμοδότηση με την 238522/3529/3-10-1978 απόφασή του. Δηλαδή με την ανωτέρω διοικητική διαδικασία το κτήμα Μπαίκερ κρίνεται ιδιωτικό και η κρίση αυτή αφορά μόνον τις δασικές εκτάσεις του κτήματος, εμβαδού 43.000 στρεμμάτων. Με το Ν. 998/79 "Περί προστασίας των δασών και δασικών εκτάσεων της χώρας" άρθρο 8, παρ. 4, συστάθηκε δευτεροβάθμιο γνωμοδοτικό όργανο για θέματα ιδιοκτησίας δασών, το Αναθεωρητικό Συμβούλιο Ιδιοκτησίας Δασών (ΑΣΙΔ), το οποίο παρέχει στον Υπουργό Γεωργίας την δυνατότητα ασφαλέστερης κρίσης σε προβαλλόμενα ιδιωτικά δικαιώματα επί δασών. Με τον Ν. 1341/83, άρθρο 9, παρέχεται στον Υπουργό Γεωργίας δυνατότητα αναπομπής στο ΑΣΙΔ όλων των υποθέσεων που κρίθηκαν από το ΣΙΔΔ με τη διαδικασία των άρθρων 9-13 του ΝΔ 86/69. Σε εφαρμογή του ανωτέρου νόμου αναπέμπεται και η υπόθεση της ιδιοκτησίας του κτήματος στο ΑΣΙΔ για επανάκριση. Το ΑΣΙΔ γνωμοδότησε κατά πλειοψηφία απορριπτικά (5:3) για τους Νόελ-Μπαίκερ με την 5/14-11-83 γνωμοδότησή του και ο Υπουργός Γεωργίας αποδέχθηκε την ανωτέρω γνωμοδότηση με την 147208/4674 π.ε./25-4-84 απόφασή του, οπότε το δασόκτημα κρίθηκε κατά τη διοικητική διαδικασία ως έκταση δημόσια. Το έτος 1983 ο Υπουργός Γεωργίας με το 144695/16-5-83 έγγραφό του διατάσσει το Δασαρχείο Λίμνης Ευβοίας να ανακαλέσει το πρωτόκολλο παραδόσεως του κτήματος στους Νόελ-Μπαίκερ που ακολούθησε την αναγνωριστική απόφαση του ΣΙΔΔ κατά το 1978. Ο Δασάρχης Λίμνης ανακαλεί το πρωτόκολλο παραδόσεως με την Ηβ/165/20-6-83 απόφασή του. Ο Νόελ-Μπαίκερ με την από 20-8-83 αίτησή του, προς το Συμβούλιο της Επικρατείας ζητά την ακύρωση των προηγούμενων εγγράφων

και τον χαρακτηρισμό του άρθρου 9 του Ν 1341/83 ως ανπσυνταγματικού. Η Κοινότητα Προκοπίου και το Σωματείο της 9ης Μαΐου παρεμβαίνουν στο Συμβούλιο της Επικρατείας υπέρ του Δημοσίου με την 19-3-84 αίτησή τους. Οι Νόελ-Μπαϊκερ όμως με την από 10-9-86 έγγραφη δήλωσή τους προς το Σ.τ.Ε. παραιτήθηκαν από την από 20-8-83 αίτηση ακυρώσεως προς το Σ.τ.Ε., το οποίο με το 643/86 πρακτικό αποδέχθηκε την ανωτέρω αίτηση παραιτήσεως. Οι Νόελ-Μπαϊκερ επίσης ήγησαν την 382/84 με χρονολογία 11-12-83 αναγνωριστική αγωγή κυριότητας για το εν λόγω δασοκτήμα, η οποία επρόκειτο να συζητηθεί στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών την 25-5-85. Το Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών με την 11400/84 απόφασή του παρέπεμψε την υπόθεση, λόγω αρμοδιότητας κατά τόπο, στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Χαλκίδας. Η δικαστική εξέλιξη της υπόθεσης προβλέπεται να συνεχιστεί επί μακρόν. Με την υπογραφή της 147208/4674 π.ε/25-4-84 απορριπτικής αποφάσεως του Υπ. Γεωργίας το ζήτημα της ιδιοκτησίας έφυγε πλέον από τις διοικητικές δυνατότητές του και πήρε την οδό της δικαστικής επίλυσης στα πολιτικά δικαστήρια. Δυνατότητα συμβιβαστικής παρέμβασης δεν έχει ο Υπουργός Γεωργίας παρά μόνο στη φάση εκδίκασης της υποθέσεως στο Εφετείο και εφ' όσον έχει ειδικά εξουσιοδοτηθεί για αυτό με πράξη του Υπουργικού Συμβουλίου, η οποία θα πρέπει να κυρωθεί με νόμο.

Όλα τα προηγούμενα αφορούν τις δασικές εκτάσεις τις οποίες διαχειρίζεται το Υπουργείο Γεωργίας. Θέμα επίσης ετέθη και για τις αγροτικές εκτάσεις στις οποίες όταν υπάρχουν ή μπορεί να υπάρχουν δικαιώματα του δημοσίου, αρμόδιο είναι το Υπουργείο Οικονομικών. Σχετικό ερώτημα υποβλήθηκε από το Υπ. Γεωργίας και έλαβε από το Υπ. Οικονομικών την απάντηση ότι τίθεται ζήτημα δικαιωμάτων του δημοσίου και επί των αγροτικών εκτάσεων, αλλά πρέπει προς τούτο να συγκληθεί ειδικό εξ' υποργών συμβούλιο.

Από τα παραπάνω προκύπτει ότι η διένεξη γύρω από την ιδιοκτησία του δασοκτήματος είναι πολύ παλιά και θ' αργήσει πολύ να τελειώσει. Εάν το θέμα παραμείνει στα δικαστήρια, προβλέπεται ότι η νομική διαδικασία θα κρατήσει πάνω από 5 χρόνια. Ταυτόχρονα όμως παρατηρείται μια διάθεση για πάγωμα των διαδικασιών και από τις δύο ανταπασόμενες πλευρές, δηλαδή το Δημόσιο και την οικογένεια Νόελ-Μπαϊκερ, πράγμα που σημαίνει ότι η νομική επίλυση της διένεξης μπορεί να αργήσει ακόμα περισσότερο.

Πιθανότερη φαίνεται η μελλοντική επίλυση του ιδιοκτησιακού ζητήματος με πολιτικές πρωτοβουλίες. Ήδη η οικογένεια Νόελ-Μπαϊκερ έχει χρησιμοποιήσει τη διπλωματική οδό, όπως π.χ. την αγγλική πρεσβεία ή το Συμβούλιο της Ευρώπης για να προωθήσει τις θέσεις της. Είναι φανερό ότι και οι δύο πλευρές περιμένουν να επωφεληθούν από τις ενδεχόμενες ευνοϊκές αλλαγές στο πολιτικό σκηνικό της χώρας και έτσι αναβάλλεται συνεχώς η προώθηση της δικαστικής διαδικασίας. Η ενδεχόμενη πολιτική συμφωνία θα μπορούσε να καταλήξει σε κάποια συμβιβαστική λύση, όπως π.χ. η παραχώρηση του δασοκτήματος σε ειδικό κοινοφελή οργανισμό για να γίνει Φυσικό Πάρκο. Ωστόσο ο Υπουργός Γεωργίας, ως εκπρόσωπος του Δημοσίου, δεν έχει πλέον δικαίωμα να διαπραγματευθεί μια συμβιβαστική λύση, εφόσον το ζήτημα έχει φύγει από την αρμοδιότητά του και έχει περιέλθει στην αρμοδιότητα της τακτικής δικαιοσύνης. Έτσι, ο οποιοσδήποτε συμβιβασμός προϋποθέτει ειδική εξουσιοδότηση του Υπουργικού Συμβουλίου προς τον Υπουργό Γεωργίας, η οποία πρέπει να κυρωθεί με νομοθετική πράξη. Πέρα απ' αυτή τη νομική προϋπόθεση, υπάρχει και η κοινωνική προϋπόθεση του να δεχτούν οι ντόπιοι κάτοικοι περιορισμούς στα δικαιώματά τους επί δημοσίας εκτάσεως (κυνήγι, βόσκηση, ξύλευση, κλπ.)